

כדדש יהודה בר מערבא מתורגם[ניה דרש] בן פזי וכדריש לקיש ופלוגתא דר' לוי על ריש לקיש לחודיה איפלוג[ני] פליגי דהא לא אייתי מעמי אילא על יעקב ועשו. לא דיקא פלוגתא דר' לוי אלא על ראייה דריש לקיש בלחוד דהא דראשא דיהודה בר מערבא לא אמ' ביה מדעס וכללו שלדבר מאוסה חנופה טובא וכמה דאיפשר לאדם שלא לחנף אסור לחנף וקרא קאמי' א) עזבי תורה יהללו רשע ושומרי תורה יתגרו במ' אלא היכא דאיכא דחלא מתנפין סן השפה ולחויץ במילי דמשמען שופרא ובלויביה קושטא ואף על גב דרסדמיאן להא דר' עקיבא קאמי' ב) צדיק הדיאן וכת' ויברך יעקב את פרעה וכל הדורות נהיגי לברוכי מלכות ולקלם לפניה ואף על גב דבליבן איכא מאי דאיכא וכל הני מילי במקום דלא אפשר אבל או אפשר ומפני שאדם נוהג עצמו בחנופה הוא שמקלם דשעים אסור למעבד הכין איסורא קשיא וקימא ביה אומר לרשע צדיק אתה כד' אלעזר והוי האומרים כדיריה ואין ראוי להקביל פני שכינה כדרב חסדא אמ' רב ירמיה בר אבה.

וששאל' הא רתני אהבה כריה דרב מניבן בר חייה ג) קם שאהורי כהנים אינן בכלל ברכה, פשיטא אריכי באנפי גוצי לא מפסקי וכול', או הכי גרסי רבנן הויי מפרשי ליה וחילי' כי רסליק בהא שמעתא אולא. פי' אריכי בני אדם ארוכין בקומה גוצי בני אדם קצרין בקומה ננסין. והכין קאמי' אם עומדים בפני הכהנים אנשים ארוכים כרוזין כשורה ז' א' ל' צ' ים ז' אחרתיהן ננסין עומדין שאין יכולין לראות את הכהנים כשעת ברכה אין הארוכין טפסיקין בין הננסין ובין הכהנים אלא הננסין האחרונים בכלל ברכה [הן]. ומסקאנא דהא שמעתא קושטא דתיבא נמי לא מיפסקא ומחיצה [קא] מפסקא ושכצדדין שלפני כהנים בכלל ברכה הן אבל העם שאחוריהן [אינן] בכלל ברכה.

וששאל' הא דתנן ד) משבטלה סנררי ה) במל שיר מכית המשתאות ודאמי' רב אודנא דשמעא זמרא תיעקר. האי [זמרא] בכלי [או] אפילו שלא בכלי ואו בכלי הוא כולוה [מיני] כלים רזמארא או מקצתיהון ואו מקצתהון כגין מאי, כי תלמידים בזמן הזה מתירין במקצה מיני זמר וזמן רשאתי הידאנא ו) בהלין מיני וכל שכן עם גויים מאי רינא אית עליה. ודאמי' כר בר רב אשי ז) לדילי חיזי ל' ומננח כי תודא, מאי ניהו.

חס ושלום שמותר בזמן הזה כלום סמיני זמר כל עיקר לא ארבעה האסורין בסקרא ולא דוד ה) מינהון ובלא כלי זמר נמי מנעיגין מיליה מיהו הא דתנן במל שיר על מיני זמר הוא ובלא כלים מצד אחר אימנע דאסדי'

א) משלי בית, ד'. ב) גאמן עלי הדיין, עזי מיו סעיב. ושם: ריא, ולא ריע. ג) סופה ליה עיב. ד) שם מית, א'. ה) = סנהדרין. ו) = האירנא. ז) ביק כיא עיא. ח) = חוק. עי' אגרת רב שרירא גאון צד 47, הערה ב'.

התם שלחו ליה למר עוקבא זמארא א) מנלן דאסיר פרס וכתב להו אל
השטחא יש' אל גיל וג' ונשלח להו מהכא בשיר לא ישחו יין. או מהתיה הוה
אמנא הני מילי זמארא זמאנא אבל זמארא דפומה שרי קמי' לן ואף על גב
דדפומא קא מקלין ביה רבים דהא רב חימרא זליל ביה.

ושאמרתם מאן דשאחי היראנא בהני מיני זמר וכל שכן [על] גוים מאי
דינא עליה. בר דינא ומשמתיין ליה אלא אם כן קאיי קמי מלכותא ומנין
בעד יש' ומהימן בנפשיה ולא מיפריץ וידיע מיניה דבההוא עידאנא מסיק
אדעתיה דרבנן בית המקדש ומייתי עציכותא לליביה ולא חארי והאיי דשמע
משום יקרא דמלכותא למעבד חסדים בישראל דהוה איכא כבבל טן
סאתן שנין וספי מאן דקייסי בבאבא דמלכותא ושרו להו
רבנן בהדין עיניאנא ודוקא דמהימן בנפשיה ורודף אחרי חסד כנחמיה
בן חכליה דהוה למשקי מלכא ואי אפשר דלא זמרו קמיה וכי האי נמי או
ראוי ובאדא וחדי אתו לירי פריצותא ומחזירין אותו ולא שרו ליה למעבד הכין.
ודאמי' מד בר רב אשי לדולי חזי לי ומננח כחורא. שאייה דקאמי' קרא
ושאייה יכת שער ובלש' ארמי מיקרי שָׁרְפָא ופירושו תולעת
שיוצא בעצים ומחלחלתן ומכתתת באמצעיתן עד שחוזר
כקמח הדק ומפרשא הא מילתא בגמ' דכאיוצד הרגל מועדת בכאבא קמא.
וששאל' הא דתנן ב) משחרב בית המקדש במל השמיר שמיר זה פירשו
מ"ר סעדיה ז"ל מאם ג) כמית ואם היה בו מעשה נם לא [ידיע] לן ואם
שמצוי בזמן הזה ולית ביה מעשה נם הקא חזינן דלא האוי הכל' דמפרשי
רבנן עליה בשמעתא.

ודאי דהאי שמיר ממינו של מאם הנמצא עכשו כראמי' מ"ד סעדיה
ספני שבו נתפתחו אבני אפור אלא שכבר אמר מ"ד סעדיה גאון קד
יכון מאם אחד מן מאם ג) ספני שהמאם הזה שמצוי עכשו צריכין לשחוק ממנו
כלום ולערבו עם המים ולהניחו על מקום הפיתוח ועיקר פיתוח שמסרטין כברזל
והאבן מתחמרת מה שנפסל ממנה בפיתוח אבל זה השמיר שנשתמש בו משה
מראה לה ממנו מבחוץ והן מתבקעות מאיליהן ואין חסרות כתאנה זו שמתבקעת
בימי החמה ואין חסירה כלום וכבקעה זו שהיא מתבקעת בימי גשמים ואינה
חסירה כלום. וזה הוא שבירתו כשעורה ומששת ימי בראשית נברא ואין כל
בריה יכולה לעמוד כפניו ומצניעין אותו כסדר המפורש ולאן מעשה נם הוה
ביה אלא שכל מה שהיה נמצא מן אותו השמיר כך היה דרכו. ומפרש בגמ'
דגיטין ד) דשלמה לא מטא לגבי ההוא שמיר אלא מחמת שירים דאתייה

א) כאן מלה אחת ממושפשת בכ"י ונראית כמו: שיר. ב) סוסה מ"ח, א"י. ג) עי'
י. ג. אשמיין בכבוד הגרמני לפי הגאונים. צד ז' הערה 2. ד) ס"ח ע"א.